

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνη,
και 'δεν έχω έννοιάς — κι' όποτε μου καταβαίνει,
Συδρομιάς θά δίχουμαι: — γιατί λεπτά δέν έχουμαι,
και 'στάν 'Αθηνών τήν πάλιν — και εις τήν άλλοδακινήν,
και εις τήν 'Ελλάδα έλην — δίχως νόμισ' έντιστοιχόν.
Συδρομή τή κάθε χρόνο — όταν φράγας είναι μόνο.

τή τά ένα όμοια μέρη — όταν φράγας και 'στέ χίρα.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — ένγινε συδρομητόν,
κι' όσοις τόν καρά δέν δίδει: — θά τόν φάη μαύρο έβι.
Γράμματα και συδρομαι — άπ' ένδειας πρós έμά.
Τή τή σφρα και τή μάρκ — κάθε φύλλο μία δακάρ.

Τού Νοεμβρίου είκοσι κι' όκτώ,
τής Καρμανιόλας κόψιμο φρικτό.

Τετρακόσα κι' έννιά
και σφαγή 'στών ντουιγά.

Τρικοότης, Λόγου, Ρού. κι' ή στρίγγλα Μαχαίρου.

(Τ'όποιον τής Μαχαίρου, τής φοβεράς μαχαίρας,
πού τόσος λόγος έγινε περί αυτής 'στών τύπων,
και 'στάς μεγάλας και μικράς τών περιήγων σφαίρας
περί τής μαγαβανείας της πολλά σπουδαία είπον.
'Στό μέσον λίθος μαγικός και κάμποσα μπουκάλια,
ψήνει κουκιά ή Μαχαίρου εί μία κατασάρα,
και σέρνουν γύρω της χορό όπό νηστικά τσακάλια
και μία πολύ παράξενη μαιμού κοκκινούκωλα.
'Η στρίγγλα έκ του λίθου κείτι ζητεί νά βγάλη
και όσο πρασινοκίτρινον τήν γλιφουν παπαγάλοι,
ή έκείνη, πού τά χάρια των πολύ δέν άγαπή,
μή μία κουτάλα ζύλινη τά ράμψα των κυτψ.

Βαρύν τήν πόρτα της κι' άντρί ή Μαχαίρου φωνάζει
κι' εύθός τήν κατασάρα της εις τήν μαιμού τινάζει,
κι' έμβαίνει ό Πρωθυπουργός με τόν σιρ Λά και Ρού
κι' έμπρός των ύποκλίνεται ή στρίγγλα Μαχαίρου.
Όφθαλμια σπαρτακτικόν άφρίνουν τά τσακάλια,
'στό ράφι τρίζουν έξασα τά μαγικά μπουκάλια,
κι' οι παπαγάλοι προωρουν χαρούμενοι σιμά των
και τόν Τρικοότη και λοιπούς καλούν με τόνορά των,
ή όί μαζιού φηνηλογιά με κοπιότος μεγάλους
κι' ό Ρού σάν Γάλλος κληθής 'μιλεί 'στούς παπαγάλους).

Τρ. Καλώς σας ήρα μάγισσα κυρία Μαχαίρου...
ήθελα 'στό κάτωί σας νά έλω πρό καιρού,
άλλ' ήγολούμην με σπουδή και με παρουσμόν
εις τόν έπικατάρατον Προύπολιγομόν.
'Εν τούτοις τώρα έσπευσα προθύμως νά σας 'δώ
μ' αútους τούς όμο φίλους μου τούς οικονομολόγους,
και δίχως νά με 'δη κανείς έντροπασα είδω
'ν' άκουσω τάς μαγείας σας τάς άσφαλείς κι' άόφρους,
κι' είπίτε μας παρακαλώ έν πάση συνειδήσει
άν ή 'Ελλάς προώρισται πραγματικώς νά ζήσθ.
Μαχ. Προχθές τό βράδ ή μάννα μου δέν 'πίτυχε 'στά μάγια
και 'στό πλευρό της έκλιγαν μία μαύρη κουκουδάγια,
καπνός άπ' τό καζάνι της δέν έβγαίνει καθόλου,
χωρίς ούρά τ'ό πισινά 'φανήκαν τού διαβάλου,
'πικίλιζε κατάξερη ή όδλια πορτοκάλια
κι' όλη τήν νύκτα 'πίρασε 'ψηλά εί κυπαρίσσι,
και πρό πολύ ούρλιαζαν τά όπό μου τά τσακάλια
σημείον ότι τούς Ρομηούς λιμός θά τούς θερίσθ.
Μέ μισρολόγια θλιβερά ταυτρά μου παρασκότιες
κι' αútους τούς παπαγάλους μου σιγά σιγά τούς 'ρώτησθ
άν θέλουσι νά πρύν καφφέ κι' αútοί τίς είπαν όχι
και λυπημένοι κι' άφρονι έξάρωσαν 'στών κώχη.
Τής 'κάθισθ ένα κόκκλιο φαρύο μες 'στό λαργύγι
κι' έννεία μυτγαις έστυψέ νά βγάλη 'λίγο ζύγι.

ἀλλὰ καμμά δὲν ἔβαλε μὴτ' ἓνα μόνο δράμι
καὶ μοῦπε τότε τὸ ψωμί πῶς ἔτρωγε χαρμῆ.

Ἢ δὲ μαίμου, Πρωθυπουργί, ἢ καὶ κοκκινοβαλῶ,
δὲν ἔβρω τί τῆς 'κάπνους καὶ τί τῆς ἰκατίθ
κ' ἔφρασε 'στὸν σβίρο τοῦ 'Εγγλέζικου φακόλα
κ' ἄρχινος γὰρ μέλλοντα καλῶ νὰ ρητορεύ.
Τρ. Δὲν ἔνοω τί λέγετε, ἀλλ' ὄμως σὰς συγχάρω...
σὰς συνιστῶ τὸν Λό καὶ Ροῦ...

Μα. Εὐχαριστῶ... τοὺς ἔβρω.

Λό. Σπιτ ἔγγιλι;

Ροῦ. Παρλί βου φρασι, κυρία Μαχαιροῦ; ..

Μα. Δειχθεῖτε πιτσιλιόματα κοχλαζόντος νεροῦ,
σταθεῖτε ἀπ' ὄπισθ σὰς νὰ βάλω ἄγιο νερίτι
κ' ἔλατε νὰ κυττάξετε 'στὸν μαχικό καθρέφτη.

(Ὁ Λόου γιὰ τῆς ἀπάντη κ' ὁ Ροῦ μαντάμ μωραί,
κ' ἡ Μαχαιροῦ πού 'γνώριξ τῆς γλώσσας τὸν φαρσί
τοὺς ἐπισκίπτας ἔφρανε εἰς κάτοπτρον ἑμπρός
κ' ἦχος ἀγνώστου μουσικῆς ἀντήχησε λαμπρός).

Μα. Ἐμπρός λοιπόν, Πρωθυπουργί, εἰς τὸν καθρέφτην στάσου
μ' αὐτοὺς τοὺς δύο φίλους σου καὶ κύτταξ' ἑμπροσά σου.
Εἰς ὅ,τι γύρω σου ἀκούω ἀράσαναι μὴ διδέ
κ' ὅπως ὁ Φάουστ τὴν μορφὴν τῆς Μαργαρίτας εἶδε
'στὸ κάτοπτρον τῆς Μαχαιροῦ τῆς ἰκατίθ ἑκίνης,
ἔτσι καὶ σύ, Πρωθυπουργί, μίς 'στὸ 'ἔικό μου τώρα
θὰ ὄξω χρυσάρι σὰν βροχί, ὅπου βουδὸς θὰ μείνης
καὶ θὰ πιστεύσης μὴ στιγμὴ πῶς θὰ περάσῃ ἡ μπόρα.
Θὰ ὄξω στερλίνας πού θὰ πῆς ἐμαρὶ μὰ πού τῆς ἔρῃκα
κ' ἀδάμασσα τὰ εἶλα σου θὰ πέρτου ἀπ' τῆ γλῶσσα,
κ' ἔγω πού τὴν λαχάρα σου θὰ βλέπω ἀπ' ὄπισθ
μὲ σαλιχρίτσα σὰν μπερπιθ θάλλω νὰ εἰ σκουπίσω.

Τρ. Ὁ θίαμα θεσπίσιον !.. Δυνάμεις τούρανῶ,
ἔλατε πρὸς βοήθειαν, κρατεῖτε μου τὸν νοῦ.
Ὁ κάτοπτρον πολὺτιμον περιφανοῦς μαγίσσιον !..
Ὁ θίαμα, πού μου μέθες τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις !..
Λό. Σπλένιτε !..

Ροῦ. Συμπλήρι !..

Τρ. Κυττάξετε παρακαλῶ καλὰ...
'στὰ χίρια τοῦ Καλογορη χρυσοῦ καταρακιάθ.

Ἐξ' ἠσφαλισθ τὸ λοιπόν ;.. καὶ μὴ τὸ παραπάνω...
ἔξ' ὁ γαλιός... τὰ χίρια μου μ' αὐτὸν δὲν θὰ ρυπάνω.

Ἄκουσον, ἔκουσον, σὶρ Λό, μὴ λέγει ὁ Ταμίας :
εὐκαί φοραῖς μακάριος κ' εὐλογητὸς ἑκίνος,
πού δὲν ἔξικλινε ποτὶ εἰς ὄραμον ἀνομιᾶς
καὶ νὰ πληρῶσ' ὑπόσχεται τὸν δαναιστῶν τὸ σμῆνος.

Ἄκουσατε ... ἀκούσατε ... καθίνας ἄς προείρη ...
πῶς εἶπες ; τὸ συνάλλαγμα μὴ καὶ σαράντα ἔξη ;
Ποτὶ μου δὲν 'συνείθισα νὰ παῖλω τὸν κρηρτὸ
κ' ὑπόσχεμαι ὅς φανερά νὰ κατιβῆ κ' αὐτό...
γὰρ τὸ βρωμοσυνάλλαγμα πεντάρα δὲν μὲ μέλι...
ἀγάλι' ἀγάγια γίνεται κ' ἡ ἀγούρια μέλι.

Συμμάξου, Καλογορη... φασούλι τὸ φασούλι
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον γεμίει τὸ σακκούλι.
Φωναὶ τὸ Καπιτώλιον εἰσώσαν χηνῶν...
συμμάξου, Καλογορη, κ' ἐν ὅ,τι πικαιοῦς μὴν παίζης,
καὶ πέντ' ἑκατομύρια μου δίδει στερλίανῶ
ὁ Βίσεντ ὁ Διευθυντῆς ἀλλοδαπῆς Τραπεζῆς.

Σὰς εἶπα μία, δύο, τρεῖς, δὲν θὰ χρεωκοπίσω,
ἀπ' ἐναντίας θὰ στηθῶν 'στὰ θωρηκτὰ τῆς Μοίρας

δὸ ταχυθῶλα ἑμπροσά καὶ δεκαπέντε 'πίσω
καὶ θὰ προμᾶξου κανονίως τοσοῦτος ὀλιτηρας.

Πετῶ χερνονομίσματα εἰς σκουπιδιῶν κορφίν...
πέρινα, Σκουλοῦδ ναντινί, θαλασσινὸ δελφίν...
νὰ ! μὴ τὸν στελον σ' ἀνοικτὰ παλῆγη ταξιδιεύει,
τὴν μακρὴν γενιὰ τὸν μάιστρον τὴν χαϊδαίει
κ' ἐν ἀγέριαι μελακό τὸ κύμα χερκακίει...

χαρὰ σ' ἑκίνους, πού 'μποροῖν νὰ ριζούν κανόνι.
'Ὅσο πολὺ τὰ ἔβρισκαμι μπαστούνια 'στὰ κουπόνια,
ὅσο γι' αὐτὰ γυρίζουμε ἀπ' ὄπισθ φερνί,
τόσο κ' ἡμεῖς ὀλιζόμε τὸν στολό-μὴ κανόνια
ὄλων τῶν κανονιέρηδων, Κρούπ, Ἀρμυρογγ καὶ Κανί.

Ποιὰ εἶσαι σύ ;.. τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς σου βγάλε !..
εἰπὶ πρὸς τὸ μού μειδίξαι μ' ἀνέκραστον γαλήνην ; ..
σὰν τὴν Δανάην φαίνεσαι, ὅπου ὁ Ζεὺς τὸ πάλαι
κατιβῆ ὡς χρυσὴ βροχί 'στὴν ἄσπιλὸν τῆς κλίνης.
'Ὁ κάλλος κόρης εἰς χρυσὸν σφάνδιον τρυφώσις !..
τίς νοῦς τὸ θαῦμα τοῦ Διὸς 'μπορεῖ νὰ τὸ χωρίσης ; ..
ἀπ' ἄλας τοῦ τὰς ἀλλαγᾶς καὶ τὰς μεταμορφώσεις
μονάχα τῆς χρυσῆς βροχῆς κατ' ἔξοχὴν μ' ἔρσιει.

Ἄς ἦμου πρὸς στιγμὴν κ' ἔγω Δανάη εὐτυχῆ
καὶ Ζεὺς εἰς ἄλας ἀγνωστὸς νάλθη 'στὴν κάμαρά μου
ὡσάν ψυχάλαι καὶ σταγῶν χρυσοῦδος βροχῆς
καὶ νὰ μου πῆ ἀρελαίνομαι πρὸς χάριν σου, κυρά μου...
θίλει χρυσόν, Δανάη μου, πού δάνεια γυρεύεις
καὶ καθὲ τόσο δ' αὐτὰ μαραινύσαι καὶ ρέβεις ;
δσον κ' ἐν θίλος ἔχρησας, δσον κ' ἐν θίλος πάρα,
κ' εὐδὲς τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπὸ τὸ μένος ἄρα,
νὰ πῆσθ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι
καὶ δεκα χρόνων κ' εἶκοσι νὰ πληρωθῆ κουπόνια.

'Ὁ θίαμα θεσπίσιον !.. παρὰς μὴ τὸ τσουβάλι...
ἰδοῦ Θεὸς ἀντίκρου μου καταχρυσος προβάλλει...
νὰ μὴ ἡ Δανάη προχωρεῖ... ἔλθι νὰ μὴ γλυκάνης...
σ' ἔγνώρισα, σ' ἔγνώρισα, καὶ νάξω μὴ μου ἀκρίνης.
'Ἐμπρὸς σου κύπτω ἑνδοκρῆς καὶ σὰν τὸν Ἀρχιμῆδον
πρὸς εἰ, Δανάη, προσφιλεῖς τοῦ Ἀκρισίου κόρη,
δὸς μου χρυσόν, ἀναφανῶ, κ' ὡς πού νὰ πῆς κρομμύδι
τῆς Πάρινης καὶ πού Τρελλοῦ ματακίω τὰ ὄρη.

'Ὁ θίαμα παρᾶντων !.. ὅποιον βλέπω πλῆθος !..
καθίνας εἰς τὰ χίρια τὸν χρωγγραφα βωσῆθ
καὶ σίμων καὶ σφρόμονος γροθιοκοπιὸ τὸ στήθος
καὶ πάντες ὀλοφύρονται κ' ὅπως κ' ἑμπροσά.
Βρωγμῆς ὀδόντων καὶ τρηγυῶ... Ραχλίθ τὰ φόντα κλαίει
κ' ἀκούλοθὸν ἀγοραστὰ καὶ παίκται ψωραλίει.
'Ἰδοῦ !.. κοντὰ μου ροβόλον σὰν Βανάκιου, σὰν Οὐνο...
νὰ κ' ἓνας μὲ σφυρὰ μαλλιά κ' ἔβραϊκό πηγοῦνι.
Σταμάτα εἰ παρακαλῶ κ' εἰπὶ μου πῶς καὶ πόσα ;

(Ἐκ τοῦ καθρέφτου μιά φωνή : ε Σουρῆς καὶ πεντακόσιος)

Τρ. Ἄ ! σὲ γνωρίζω, μὰ καλὰ τὴν ἐπίθεσι, τοιφούτη,
πού πρόσμεναι ἀμύθητα περιθωρίων πλοῦτη,
ἀλλ' ἔχε ἄθροον... ρόδιον τὸ μέλλον σου προσβλέπω
κ' εἰς χρωγγραφῶν ἀγορᾶν δευτέρων σὲ πρῆρτω.
'Στὴν μπόρα τὴν Ἑγγλέζικὴν ἀφῶδες πάλιν δρᾶμι,
καὶ πᾶς πιστεύω πρὸς μὲ καὶ πρὸς τὸν πῆμφεντὰ μὲ
ἔχει ζῶνι αἰώνιον καὶ κέρη χρωγγραφῶν.

Μά νά! περῆ κι' ὁ Βασιλεὺς... μακρὰν μὴ τὸν σαστίζετε...
ὁ Τελετάρχης τῆς Αὐλῆς παριστάται κοντὰ του...
ὁ Ροὺ κι' ὁ Λόου χαίρετον καὶ βγαίνουν τὰ καπέλα
τὸ πρόσωπον τὸ τριλαμπὲς τοῦ Μεγαλειστάτου.

(Ἡ Μαχαιροῦ σὺν εἰκοσι καλοκατερίων κοπέλα
τὸν Βασιλεῖα τραγουδοῦν με τόνον ἐναρμόνιον...
ὁ Ροὺ κι' ὁ Λόου χαίρετον καὶ βγαίνουν τὰ καπέλα
κι' οἱ παπαγάλοι τὸ γνωστόν ψελλίζου (Πολυχρόνιος)).

Τρ. Ὁ Βασιλεῦ, ἀνέτειλαν τριεστυχεῖς ἡμέραι...
εἰς δυστυχίας καὶ χαρὰς ἀνεύθυνος ὑπάρχεις...
μαζὶ με τοὺς Βουδούρηδες ἰόρταζε καὶ χάρει,
Βουδούρης Πρέεδρος Βουλῆς, Βουδούρης Τελετάρχης.
Παρῆλθε πλέον, Βασιλεῦ, ἡ μῆνης τοῦ Κυρίου,
ἔκου θερμῆν προσφώνησιν τοῦ νέου Προεδρίου,
ἔσο καθ' ἕνα μὲν βιβάν με τάνθηρά σου κάλλη,
εἰς γέυματα Βασιλικὰ καλοραγάδες κάλει,
κι' ἔλου κακοστομάχιας τοὺς ξένους Προεδρετάς
κι' ἐμέ καὶ τοὺς Συμβούλους σου καὶ φίλους Βουλευτάς,
πού με χάραν τοὺς φόρους μου ἐδέχθησαν μεγάλην,
κατ' ἄβηρον δὲ καὶ σύνολον θά τοὺς ψηφίσουν πλέον.

Ἡ πλειοψηφία μου, καθὼς καθεὶς γνωρίζει,
θὰ μὲν ἀναλλοίωτος, κι' ὁ Ράλλης δε σφουρίζη.
Ὅστε τὸ Στέμμα εἰς αὐτὸν ποσῶς δὲν σφηνιέται,
ἀλλ' οὔτε καὶ τῆς στάνης μου κανένας Βουλευτῆς,
καὶ μόνον ὁ Σταυρόπουλος τὴν δεξιάν ἀρνιέται
κι' ἐλεύθερος προτίθεται νὰ μείνῃ σκευπητῆς,
κι' νὰ ψηφίῃ σύμφωνα με τὴν συνειδήσιν του,
τὸ γούστο του, τὸ χεῖρ του, καὶ τὴν διαθέσιν του.

Μόνον ἐκεῖνος τῶστροψι με πάθος καὶ γολήν,
τὸν παραπῆρε εἰς θυμὸς 'στοῦ λόγου του τοῦ ρέυμα,
καὶ εἶπε Κρηνοβούλιον τοῦ κράτους τὴν Βουλῆν,
ἂν καὶ τοιαυτῆ ἐκφρασίς ἀντίκειται 'στὸ πνεῦμα
τῆς γλώσσης τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης
καὶ συζητήσεως ἤναψαν παντοῦ τῆς Πρωτεύουσας.

Ἁ Βασιλεῦ, ἰσχύς λαοῦ, βουλὴ Θεοῦ καὶ λόγος,
ἀμέριμος με Προσευτάς καὶ με Συμβούλους τῶρα,
κι' ἂν ἕνας κι' ἄλλος παλαθὸς γιὰ τὰ κουπόνια κλαιέται
ἐνὸσω εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ καρρὶ νὰ μὴ σοῦ καιέται.
Τὸ τελευταῖο του αὐτοῦ ὁ Λόρδος σου κι' ἂν παίξη,
ἂν με καμμιὰ χρυσὴ βροχὴ δὲν γίνῃ ἄλλο λούτσον,
γιὰ τούτον ὅμως Καθαρὴ Δευτέρα δὲν θὰ φέξη,
μῆτε ποτὶ θά τοῦ δοθῶν 'στὸ χεῖρ τὰ παπούτσα,
μῆτ' εὐνοίαν θά σοῦ ζητήῃ ἐκ τῆς Αὐλῆς φευγάτος...
θάνατι τοῦ Δίφρου πάντοτε παπουτσωμένους γάτος.
Ἐμεῖς βεβαίως, Βασιλεῦ, ποτὶ δὲν θὰ μαλλώσωμε,
εἰς ἕναν ἥλιο μιὰ φορὰ τὰ ρούχα μας θ' ἀπλώσωμε,
θὰ σοῦ φορέσω μόνος μου κατὰχρυσον πορφύραν,
μὲ Ποσειδῶνος τριαιναν τὸν πόντον θὰ κτυπήσω,
καὶ σὺ θὰ περῆ 'στὸ Αἴξ-λι-μπὲν με μαύρην κι' ἄσπρην Μοίραν
καὶ μποῦμ κανόνια κι' ἀπ' ἔμπρός, κανόνια κι' ἀπ' ὀπίσω.

Ἁ θάμα θεοπέσιον ἀρρητόν ευφροσύνης!..
τί βλέπω!... κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης...
κατόπιον του ἀμέτρητοι γογγύζου ὀφθαλμοί
κι' ἐκεῖνος με χαμῶγλο τοὺς λίγει ἐμὴ μὲ κλαῖτε...
εὐφράνθητε, σκιρτήσατε, παντοῦ μεταρρομίζετε,
καὶ καταγγυόνατι τοῦ λοιποῦ προσωπικαὶ κρατήσεως...
εἰς τὸ εἶξε ἐλεύθερα καθίνας δε ἀνερίζεται...
'στὸ φρέσκο δὲν θὰ καθεῖται νὰ ξεροτηγανίζεταί.

Νά νά !... πλήθος όρειωτών έμπρός του γονατίζει
και του φιλεί τά χέρια του και τον παρακατοίζει :
εσάντα χαρτοφυλάκιον της Θείμδος νά πάρης,
για καταδικούς και πτωγούς τόν σπόρο σου νά σπέρνης,
νέ ξεροκαλλίωμαι μπεκασίταις τρυφεραίς
και τό γερό σου κόκαλο ν' άγίστη τρείς φοραίς.
'Ολ' οί χρεώσται σ' εύλογούν έλευθεροί για πάντα
κι' ένα χρυσελεφάντινον σκαλίζουν άδριάντα».
Τί βλέπεις;... κι' ό Διάγγελος, τόν τοισιόν τιμή...
τόν Ύπουργόν της Θείμδος μέ λίσσαν βλασφημεί...
νά νά !... χρυσά ενίχρα, ρολόγια, σακαράκις...
βροντούν κανόνια 'πίσω του και μάσκουλα και τράκας...
άκούει την κατάργησιν και κάτωχρος κλονίζεται
και σάν 'Ιούδας δυσσεβής σκληρώς άπαγχονίζεται.

'Ανάργυρος Σιμόπουλε, σοφέ δικαιοκρίτα,
ή Θείμς και τό Δίκαιον μαζί σου πάει ντρίτα...
δλον τόν κόσμο 'σκάθωσαι τό κατόρθωμά σου,
άλλ' όμως σί παρακαλώ ν' αλλάξής τόνόμα σου.
'Ανάργυρος νά λίγισαι καθόλου δέν ταίραζει,
τόν 'Αναργύρων τόνόμα τά νεύρα μου πιαράζει.
Πού 'βρίθικες 'στό τωρινό της στοχασία πανηγύρι
'Ανάργυρος νά λίγισαι και σί, εύλογημένη ;...
δταν δέν ειχες κάλυκτο σ' έρωάζαν 'Αργύρη
και τώρα πού τόν ξεροσφας 'Ανάργυρο σί λένε.
Ξαναβαπτίσου 'γρήγορα μέ άλλο σεβάστον,
σύ φέρνεις την ταναμηπίαι μέ τούτο τόνόμα σου,
γιατί κτυπά πολύ κακά 'στ' αύτής τών δανειστών
και τότε συφορέλια σου και πήγαίνε κρεμάσου.
Κριτή ν' αλλάξής τόνόμα κι' 'Αργύρη νά σί λένε,
μήν κάρης τά ματάκια μου όλημερίς νά κλαίνε.

Κι' ό Θεοτόκης έρχεται... τί σοβαρό πού τύχη !...
έναντα πειρωτώδης σκυμμένος σί μία κόψη.
Δέν τόν πτοούν ως έλλοτε τών ρουσαζιών γλυκαδές,
έλιγγει αίσθητότατα τών δροσίων τά χαλκία,
έμπρός του πολυπλάνητοι όμαβαίνου ριστικιάδες
κι' αύτός δέν παίζει όπως πριν μονά ζυγά ριστικία.
'Ελήξ, δουλειά και προκοπή... άλλίως, Θεοτόκη,
μηδέ ζυγοί μηδέ μοιοί θα πληρωθούν οί τόκοι.

Νά κι' ό Δραγομίσης έρχεται, όπου τού Λαχοβάρη
τούδους και 'κατάλαβε μέ μίαν διακοίνωσαν...
έγγράφων διπλωματικών τών καμπουαζιών βάρη
κι' ή Ρουμανία του ζητά συγγνώμη μέ ταπινόωσαν.
Πέει κι' αύτό τό ζήτημα... ήλιθό μη χαρά...
άρχ'άν κοντάν θα πάρωμε τού Ζάππα τόν παρά,
και θα τόν μεταφέρωμεν εκ πάσης Ρουμανίας
εις τό κλυδωνίζομενον 'Ελληνικόν ακάτιον,
καθώς ματίρτε ποτι κι' ό εύσεβής Αινείας
τόν έρεστίους του Θεού εις τό άρχαίον Λάτιον.
Κι' άλλο χρυσόν εύτύχημα, κι' άλλο ραχάτ-λουκομί...
ό Λαχοβάρης δέεται τού κραταίου Δραγομίη
ν' άναλώσωμεν ως πριν τάς φιλικάς μας σχέσεις
κι' ό Στίφανος τού άπαντά ατήν γλώσσα σου νά δίσση...
έγώ δέν καταδίδωμαι δσον κι' έν είμαι νάνος
νά τρέψω σχέσεις φιλικάς μέ σένα τόν κασιόη...
μωρέ άμάν για τό Θεό, τού λέγει ό Ρουμάκος,
και τίλος 'στην παράκλησιν ό Στίφανος ένδίδει.
'Ανανοίν' αί σχέσεις μας μεθ' ύπερπανίας,
ό διπλωμάτης δι' αύτό φουσκώνει σάν τουλομί,

κι' ό της 'Ελλάδος Βασιλεύς μέ τόν της Ρουμανίας
άσπάζονται θερμάτα παρόντος τού Δραγομίη.

(Μ' ένα ποτήρ' ή μάγισσα νερό βρασιμένο πίνει,
κατόντι δέ 'στών κύριον Πρωθυπουργόν τόν δίνει,
έκείνος δέ παράφορος τάδεύει μονορούρι
κι' ή στρίγγυλα γύρω του πιτά σάν πεταλούδα κουφή,
κι' άκούετ' έξαρνα φωνή,
πού και της πέτρας συγκινεί :
ετό πιπίνι τό πιπίνι
τό νερό πού πίνω πίνειν,
κι' εις άλλην νείαν έκστασιν ό σίρ Τρικούπης αίρεται
και πάλιν πρós τό κάτοπρον άσυνείδητας φέρεται).

Τρ. Τά γόνάτά μου κάμπτονται... τά λύνει κρύος τρώμος...
αίσθηταγής άντίκρου μου όρθοίται λαμοτόμος...
ό νοίς μου στροβιλίζεται εις έλιγγον και ζέλην...
κανέν' 'Ασμηνακόπουλον θα κόψουν και Μερμαλήν ;
όλοι προσήλωσαν εκίει αίματοσταζόν βλίμμα...
ό περίουσιος λαός πώς άγαπή τό αίμα !...
κι' έκείνος πού μ' άπάθειαν άγρίου μακιλάρη
μέ καρμινάγια θέβαζε σί κάθε άγωνάρι,
έκείνος μόνον πράγματι λαοφιλής θα ήτο
και θα τόν έξεκούφαιναν τά πλήθη μέ τά ζήτω.

'Ιδού... κατακοκκίνισαν τών ουράνων οί θόλοι...
ό θεαμάτων θέαμα τερψίθυμον κι' εύφρόσυτον...
οί της 'Ελλάδος δανεισται καταρομύονται όλοι
κι' είναι πικρόν άνάθεμα τό μόνον τών μνημόσων.
Νά ! τούς άπεκαρπίσει ή φοβιά μαχαίρα...
κόρτε τους τούς τους κανθήρησ μέ μία πέρα πέρα...
Θεί μου !... νά κι' ό μύστερ Δό... νεκρόσιμος σιγή...
ένας μακρός φραγκόπαπας τόν έξομολογεί.
Τί κριμαί... δέ πετοκοπή κι' αύτό τό 'Εγγλέζουλο...
λοζουκντάει πού και πού μέ τρώμον τό λεπίδι,
και δέχεται 'στό στόμα του σάν τόν 'Ασμηνακόπουλο
έν φίλημα φιλενθροπον τού Παρασκευαϊού.
'Απόφαις διαβάζεται... κι' ό Δό νεκρός θά πίσση...
έπάνω 'στό ίκρίωμα ως ό Μερμαλήν κραζει :
'Ελληνίκες συχωράτε με και ό Θεός 'σχωρίσει,
κι' έν έί με συχωρίσετε όρατί δέν πιαράζει.»
Μά νά ! θα κόψουν και τόν Ρού... κι' αύτός κατά διαβόλου...
παρακαλώ σί, Βασιλεύ, μη δώσης χάριν όθλο
πρός αιμώδον δανειστήν κι' έξελιγμένη κανένα
κι' ές πείσων τά κεραλία τών αίματοκυλιεμένων.
Θά βάλω 'στά κανόνια μας της κέραις τών για μπόμπας
και τότε κάθε φίλος μας κι' έχθρός μας θα σάλπιση
μέ σάλπιγγας τού ίπτικου και μέ γωνιά και τρούμπας
πώς ή 'Ελλάς πρώοίται πραγματικώς νά ζήση.

('Όσοι μαινόμενος όρμα μέσ 'στό γυαλί και πέριτε
και κάνει χίλια θρύμματα τόν μαγκύο καθρέφτη.
Σεισιός κι' ύπόκωπος βροντή, τά ράφια τριών δια,
άμίσως ως ει θαύματος ό Ρού κι' ό Λόου χάνονται,
οί παπαγάλοι μαινόνται μέ την κοκκινούδα
και μέ φρικτόν ουρίασμα τά όψο τσακάλια πιάσονται,
κι' ή Μαχαίρα τά τόσα της τελεμόνης μαγικά
και 'στών Τρικούπην όφιλεί μέ κρησιστικά.
εΤρίκι κουκού πηκν,
Λόκο σούκο, Ρούκο,
κάκα νόκο νίκι
πίρκε τεϊκι... κουκού.)

'Εκ τού τυπογραφείου «Κορίνθος» της καλής, όδου τού Προσεύτου κοινοτός πολός.